

THESES EX UNIVERSA THEOLOGIA

Menti Doctoris Subtilis JOANNIS DUNS SCOTI confor-

matæ, & in publica concertatione defensæ

*Labaci in Ecclesia PP. Franciscanorum Divæ Virgini in Cælos Assumptæ Sacra
Anno Salutis MDCCL. Die Mensis Septembris*

à VV. PP. Athanasio Kautschitsch, & Norberto Paccassi Ord. Minorum Strictioris Observantiæ
Ss. Theologiæ Studentibus absolutis.

P R Æ S I D E

P. F. HUGONE VODNIKG ejusdem Ordinis Ss. Theologiæ Lectore generali.

Theologia viatorum sive Doctrina Sacra, nec scientia proprie talis, neque aliqua ex parte speculativa, neque Theologiæ Dei & Beatorum veris scientiis subalternata pro objecto attributionis adorat Deum sub ratione Deitatis. 2. Existentia Dei à posteriori evidenter demonstrabilis, est prædicatum Dei essentialis; hinc 3. propositio ista, *Deus est*, per se nota est omni & soli intellectui terminos ejus rectè & clarè secundum propriam rationem concipienti. 4. Divina simplicitas distinctionem formalem Scoticam inter essentiam, Attributa, & relationes Divinas versantem non excludit. 5. Deus perfectè cognoscit omnia possibilis in sua essentia, non tamquam in specie expressa vel impressa, nec tamquam in causa creaturarum productiva, sed tamquam in objecto primario motivo prius cognito creaturas omnes eminenter continente. 6. Prævidet quoque Deus ab æterno infalibiliter omnia futura contingentia libera, non tantum absoluta, verum etiam conditionata, 7. neutra tamen per scientiam mediam, 8. sed in decretis suis, quæ respectu conditionatorum ex parte subjecti quidem absoluta sunt, conditionata verò ex parte objecti. 9. Creaturas omnes amat Deus, actuales quidem amore benevolentia contingenter, possibiles verò amore simplicis complacentia necessariò, liberè tamen libertate essentiali. 10. Omnia futura contingentia ab æterno à Deo prædefinita sunt, etiam substrata physica peccatorum, 11. non per Decretum antecedens Thomistarum, sed per concomitans Scoti affectis familiare. 12. Prædestinatio absoluta & efficax ad gloriam pro suo signo præsupponit merita, & reprobatio demerita jam prævisa. 13. Præter tres substantias relativas trium Personarum constitutivas datur in Deo etiam quarta absoluta Divinæ Essentiæ propria. 14. Divinæ processiones non consistunt formaliter in actibus essentialibus intelligendi & volendi, sed actio productiva Verbi est dictio & productiva Spiritus S. spiratio activa. 15. Relationes originis secundum suum esse formale, prout ab Essentia præcendant, nullam formaliter perfectionem simpliciter simplicem, sed neque imperfectionem ullam includunt. 16. Verbum ex cognitione creaturarum possibile, actualium aut futurarum non procedit, nec Spiritus Sanctus ex earum amore. 17. Spiritus Sanctus ut ab uno principio unòque Spiratore à Patre Filiòque procedit. 18. Ad hoc tamen evincendum illa ratio apta non est: Quod si à Patre solo procederet, inter ipsum & Filium realis personalis distinctio ab intrinseco formaliter tolleretur; quoniam hæc sequela non subsistit. 19. Oculus corporeus non potest, potest autem intellectus creatus elevari ad claram & intuitivam Dei visionem, non tantum per lumen gloriæ ipsi intrinsece communicatum, verum etiam per extrinsecum concursum Dei specialem: 20. quò obtento intellectus perfectior cæteris paribus perfectionem elicit visionem. 21. Non repugnat species impressa Divinam Essentiam clarè representans: quæ tamen ad causandam intuitivam ejusdem cognitionem non est idonea. 22. Angeli non ante mundi corpore creationem, sed primo die cum, & probabiliter in cælo empyreo creati, nullam compositionem essentiali physicam ex quacunque materia, bene verò metaphysicam admittunt. 23. Non repugnant plures species sub eodem genere substantiæ spiritualis, nec plura individua sub eadem specie: 24. Plurimæ species intelligibiles fuerunt Angelis in ipso creationis primordio infusæ, non tamen omnium planè objectorum: neque in ipsis possibile est species universalis aut infinita, aut plura disparata objecta distinctè & adæquatè representans. 25. De moderna providentia nec sua invicem nec hominum secreta intueri queunt Angeli, id tamen naturalem eorum vim non transcenderet, nisi ipsi suum ad id concursum Deus denegaret. 26. Apostatæ Angeli in secunda morula statûs viæ prævaricati sunt, potuerunt autem absolute peccare etiam in primo instanti creationis suæ. 27. Primum eorum peccatum philautia fuit, ex quo reliqua scelera suo ordine pullulaverunt, ob quæ in ignem infernalem detrusi, ibidem in malo obstinati irreparabiliter permanent; quæ tamen obstinatio non ex intrinseca voluntatis inflexibilitate, sed ex defectu gratiæ ortum ducit. 28. Lapsus Adæ liberum arbitrium non sustulit humanæ voluntati, sed id in ipsa etiamnum permanet tam quoad exercitium quàm specificationem, etsi voluntas supponatur esse in actuali operatione. 29. Actus humanus externus distincta ab actu

interno bonitate vel malitiâ decorat vel sedit operantem. 30. Potest dari pura omisso libera, sicut & actus humanus indifferens in individuo. 31. Peccatum non est, nisi sit contra aliquam legem, & consistit formaliter in privatione rectitudinis debita inesse actui, suamque specificam rationem & distinctionem desumit à rectitudine virtutis oppositæ. 32. Non omnia peccata paria sunt in gravitate, & mortale à veniali per id à priori differt, quod mortale legi graviter, veniale verò leviter duntaxat obliganti adversetur; neutrum tamen sive in ratione malitiæ, sive demeriti, sive offensæ est infinitum. 33. Veniale peccatum mortali sociatum poenarum æternitate nihilominus in inferno non muldatur. 34. In absentia gratiæ sanctificantis potest adhuc homo opus aliquod moraliter bonum elicere, neque omnia opera peccatoris etiam infidelis sunt peccata; omnia tamen sterilia sunt & infructuosa, nec meritoria de condigno vitæ æternæ. 35. Gratia, qua justificantur impij, non est formaliter ipse Spiritus Sanctus, neque justitia Christi imputata hominibus, sed est forma intrinsece & permanentiter inhærens animæ justæ. 36. quæ proinde de moderna providentia peccatum expellit, posset tamen cum ipso stare de potentia extraordinaria in ratione qualitatis. 37. Merita per peccatum mortificata eò delecto reviviscunt. 38. Non tantum possibile, sed & conveniens fuit Verbum Divinum incarnari, non tamen fuit absolute & simpliciter sed moraliter duntaxat necessarium etiâ supposito lapsu humani generis, & decreto de eodè reparando. 39. Verumtamen vi præsentis decreti facta fuisset Incarnatio, etsi Adam prævaricatus non fuisset. 40. Dependentiâ ac unionem naturæ creatæ, quam modò terminat Personalitas Verbi, immediatè terminare poterat substantia absoluta. 41. Non poterat una natura immediatè assumi à tribus Personis, bene verò ab una Persona plures naturæ. 42. Meritum Christi non fuit simpliciter & intrinsece, sed tantum secundum quid & extrinsece infinitum. 43. Tres habitus virtutum theologicarum fuerant primis parentibus in vitæ exordio infusi: eos omnes amittunt damnati, in Ecclesia purgante remanent omnes, Ecclesia verò triumphans retento habitu charitatis fidem & spem sibi in melius commutatas amplius non exigit. 44. Objectum formale Fidei strictè sumptum, sicut & ultimum resolutorium formale ejusdem est sola Divina veritas tam in cognoscendo quàm dicendo, non verò obscuritas aut revelatio passiva. 45. Propositio theologica, sive ex duabus revelatis, sive una revelata altera evidenti deducta, apta est, ut assensus circa ipsam fides Divina esse possit, non tamen erit talis, dum habuerit rationem conclusionis. 46. SS. D. N. Papam Benedictum XIV. esse verum Christi Vicarium & D. Petri Successorem de fide credendum est. 47. Si cuiquam damnatio certò absolute futura à Deo revelaretur etiam ob peccata merè futura, is sperare amplius nec teneretur, nec posset: Divinam tamen misericordiam aut beatitudinem impune non contemneret. 48. Nequit dari Dominium duorum insolidum. 49. Non licet Judici privatâ scientiâ sibi certò notum innocentem condemnare, quamquàm reus in judicio probaretur. 50. Sacramenta septem sunt à Christo instituta, causantia gratiam ex opere operato non physice sed moraliter. 51. Eorum minister ordinarius est solus homo viator, extraordinarius verò quicumque etiam Angelus sive bonus sive malus Deo annuente esse posset. 52. Baptismus per immersionem collatus valorem non omittit, licet inde mors naturalis baptizati consequatur. 53. Invitis parentibus licet baptizantur infantes infidelium Christiano Principi subditorum. 54. Ss. Eucharistiæ Sacramentum nunc in ultima cœna à Christo institutum, absolute à Deo institui potuisset ante factam in utero Virginis Incarnationem. 55. In forma consecrationis pronomen *Hoc* stat substantivè, & secundum rem quidem indicat Corpus Christi, in modo verò significandi significat aliquod singulare entis. 56. Aqua duntaxat convertitur in Sanguinem Christi supposita priori ejusdem conversione in vinum. 57. Contritio, ut perfectæ virtutis Poenitentia vim habeat, detestari debet peccatum super omnia mala etiam poenæ æternæ, sed appetitivè tantum non intensivè. 58. Forma Sacramenti Poenitentia in illis verbis, *Absolve te*, essentialiter consistit. 59. Non potest dari casus, quo hoc Sacramentum validum sit & informè. 60. Catholicus in vitæ Epilogo constitutus, etsi ob sensum defectionem nullum petita absolutionis signum dare adverteretur, sacramentaliter cum conditionis cautela est absolvendus.

O. A. M. D. G.

THE UNIVERSITY OF THEOLOGY

Library of the University of Theology
at the University of Theology
at the University of Theology
at the University of Theology

THE UNIVERSITY OF THEOLOGY

THE UNIVERSITY OF THEOLOGY
at the University of Theology
at the University of Theology
at the University of Theology

THE UNIVERSITY OF THEOLOGY
at the University of Theology
at the University of Theology
at the University of Theology

